

Nationellt Prov
Delprov C

Mina skolor

De tre åren har snart gått. 3 år... jag viskar orden tyst för mig själv, det låter överkligt. Tre år har jag haft lektioner i samma salar, haft samma lärare och samma skåp. Hur tråkigt det än låter så har jag knappt hunnit känna av det. Allting har gått så himla fort. Jag minns första skoldagen. Den var så spännande, man var så obekant med allt och alla. Åren har gått fort men ändå har dagarna känts som evigheter. Jag går till skolan, samma väg. Vägen det alltid varit och alltid kommer att vara så länge jag går här. Det är kallt och jag fryser, jag tappar känslan i fingrarna, kan inte röra mina läppar och mitt ny duschade hår blir som istappar. Vägen känns lång, längre än vanligt. Jag börjar småspringa, snart når jag skolan, värmen.

Ordet skola tar upp både lyckliga o jobbiga tankar. Mest jobbiga för min del. Alla andra i klassen tycks inte känna av detta, dem ser så lyckliga och problemlösa ut. Jag går till skolan med ett tvång visst är det ett MÅSTE att gå i skolan, men när man inte skött den som jag gjort, så är det inte rolig längre, jag önskar att jag kunde göra allting o gjort. Men det går ju inte, det är omöjligt. Jag tänker tillbaka på de jag gjort eller rättare sagt inte gjort, och ångrar mig. Önskar jag kunde spola tillbaka tiden och förändra allt, göra läxor, gå på lektioner... men det går ju fortfarande inte. Jag vet att jag borde tänka framåt istället för bakåt, att tänka bakåt får mej att falla längre ner mot marken. Men bilder går inte att suddas ut.

Så som tankar inte går att sluta tänkas eller känslor att sluta känna. Detta är något man påminns om och alltid kommer att påminnas om så länge man går i skolan. Men ordet skola tar inte bara upp jobbiga, dåliga och besvärliga minnen, utan också en del lyckliga, det har alltid hänt något roligt på lektionerna, något som man kan tänka tillbaka på och skratta, något som kommer följa mig livet ut. För visst har jag den underbaraste klassen, dom är inte bara klasskamrater utan också underbara vänner som alltid ställt upp, alltid funnits där för en och alltid hjälpt mig. Hur jag än skött mig.

När jag tänker tillbaka till första året, sjuan. Så kan jag inte låta bli att le, det var inte bara första skoldagen utan det var också då allting började, smink, tuffa kläder och tufft beteende. Man ville bli en i mängden. Betygen var då bra. Man kände ju ingen då och ville göra ett gott intryck. Men tråkigt nog så förändras man, man måste gå igenom den jobbiga perioden, många går igenom den men är det ett måste? För varför känns det som om det bara är jag som gör det? Och hur länge ska den vara? Jag vet inte hur den började bara när den började. Det var i andra året, åttan. Man började smått skipa några lektioner. Sedan blev det värre och värre. Som cigaretten, det börjar med några gånger i veckan, men slutar med att man blir beroende. Jag antar att jag föll för grupptricket, så som annat folk gör för sprit och knark. Man är dum, man låter sig övertygas. "Att missa en lektion är väl inte så farligt..." Sedan ångrar man sig men gör ändå inget åt saken. Men sprit, knark och cigaretter är väl ändå värre.. eller? Skolan är ju framtiden och går man inte till skolan.. så blir det väl ingen framtid? Så det kan med andra ord inte jämföras. Inte enligt mig, visst har droger och alkohol den kraften att kunna döda en människa. Men att inte sköta skolan och sedan börjar bry sig när det är försent då dör inombords, sakta och långsamt. För man har låtit det gå för långt och inte insett att saker man gjort varit fel förrän det varit försent.

Och sen kommer tredje året, nian. Då det är meningen att man ska kämpa, kämpa och kämpa. Och fortfarande har man inget ork i kroppen, bara viljan, men den tycks vara för svag. För fortfarande har man inte ändrat på sig, man är den man varit sen man började förstöra för sig själv. När och hur kommer det att sluta? I sagor slutar det alltid lyckligt men hur blir det när man lever i en mardröm då?
